

Nr 257

Av herr Carlshamre m. fl., angående fiskeristyrelsens laboratorieverksamhet.

(Lika lydande med motion nr 200 i Första kammaren)

För snart tre år sedan presenterade utredningen om fiskeristyrelsens laboratorieverksamhet sitt betänkande.

Grundtanken i betänkandet var att undvika den nuvarande splittringen av resurserna på flera områden och i stället centralisera de båda laboratorierna — sötvattensfiskets i Drottningholm och havsfiskets i Lysekil — till ett centralt laboratorium i Göteborg. Centraliseringen skulle, menade man med rätta, medföra betydande praktiska fördelar, såsom intimare kontakt med specialforskningen internationellt sett, berikande kontakt med forskning över huvud genom tillgång till en universitetsstads forskningsbibliotek och rikare vetenskapliga resurser över huvud. Redan forskningsmetodikens talar för samordning, eftersom de båda nu verksamma separata laboratorierna dock är så närbesläktade. Lysekilsanläggningen skulle dock bibehållas som fältstation med hänsyn till dess karaktär av donation och läge vid ett av våra mest intressanta och för fiskeförsök bäst ägnade vatten, nämligen Gullmarsfjorden.

Regeringens dröjsmål med det definitiva ställningstagandet i denna angelägenhet innebär en svår och skäligen onödig påfrestning för de anställda. Situationen förvärras av att flertalet tjänstemän såväl i Lysekil som vid Drottningholm är t. f. och faktiskt löper risk att förbli så ända upp i pensionsåldern. Tjänsternas karaktär av t. f. daterar sig i väsentlig del till tidpunkten för utredningens tillkomst, och det är nu hög tid att ge de anställda en tryggare ställning.

Frågan har fått nya betydelsefulla aspekter genom exempelvis miljöproblemens växande betydelse — antydda i naturresursutredningens senaste betänkande. Expertutredningen rörande organisationen av den hydrografiska mättnings- och observationsverksamheten sedan fyrskeppen ersatts med fasta fyrar aktualiserar andra sidor av laboratorie- och havsforskningsverksamheten. Den snart fullbordade fritidsfiskeutredningen kan väntas resa krav på vidgade forskningsinsatser och därmed också öka fiskeristyrelsens laboratorieverksamhet. Vidare aktualiserar den fortgående vattenföroreningen allvarliga frågeställningar, som påkallar åtgärder från det allmännas sida och vid vilkas utforskning och klarläggande fiskeriforskningen torde kom-

ma att spela en väsentlig roll. Föreningarna har nu nått sådana dimensioner, att vi inte längre kan bortse från tänkbara negativa effekter även på havsfisket. Här står enorma värden på spel: ekonomiskt kan det gälla fiskare- och kustbefolkningens fortsatta försörjning, ur närings- och hälsosynpunkt drabbar det hela vårt folk, om vi försummar att i tid vidtaga skyddsåtgärder mot vattennedsmutsningens spoliering av fiskbestånd och dessas lek- och uppväxtområden samt näringstillgång.

De nya aspekterna på fiskeristyrelsens laboratorieverksamhet, som ovan antytts, måste var för sig påverka verksamhetens framtida dimensionering, organisation, personalförteckning och forskningsresurser. Detta faktum innebär inte undervärdering av det arbete utredningen presterat. Principiellt måste det vara riktigt att centralisera laboratorieverksamheten och därigenom ge den ökad slagkraft.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt förslag till lösning av frågan om utformningen av laboratorieverksamheten i fiskeristyrelsens regi.

Stockholm den 23 januari 1968

Nils Carlshamre (h) Lennart Mattsson (cp) Henry Berndtsson (fp)